

Rechtskrondig Weekblad

REDACTIE : Italiëlei, 99, Antwerpen

Abonnement : 100 fr. per jaar

Vereeniging zonder winstgevend doel

BEHEER : Lange Leemstraat, 99, Antwerpen

Postchecknummer : 3185.22

INHOUD :

Mr A. RODENBACH. — De gifte van hand tot hand.

RECHTSPRAAK.

Beroepshof van Brussel. — 16 December 1931. — *Strafrechtspleging - Samenhang - Rechtstreeksche dagvaarding.*

Burgerlijke Rechtb. Antwerpen. — 8 Januari 1932. — *Arbeidsongeval - Ploegbaas - Vermoeden.*

Boetraffelijke Rechtb. Gent. — 23 Februari 1932. — *Onderzoek tegen onbekenden - Bevoegdheid van onderzoeksrechter en Raadskamer.*

Vrederecht Berchem. — 19 Januari 1932. — *Garage-opzeg-gebruik te Antwerpen.*

Werkrechtvaard Antwerpen. — 25 November 1931. — *Dienstcontract - Opzeg - Aanvang van het opzegtermijn.*

Kontogerecht Rotterdam. — 8 Oktober 1931. — *Magnetiseren - Onbevoegd uitvoeren van de geneeskunde buiten noodzaak.*

WETGEVING. — Wet van 5 Maart 1932 tot wijziging van art. 2 der wet van 28 Augustus 1887, gewijzigd bij wetten van 25 Mei 1920 en van 7 Augustus 1922.

BALIELEVEN.

RECHTERLIJK LEVEN.

NECROLOGIE. — Mr Alfred Donnet, Mr Felix Maes.

De Gifte van hand tot hand

Hare vereischten. — Bewijs dier Gifte. — Is het bezit altijd een voldoende Eigendomstitel

De gifte van hand tot hand, of gelijk de Ouderen in hunne schilderachtige taal het zegden: « de gifte met der warme hand » (donation de main chaude), is eene wijze van schenking die van verre af, de gemakkelijkste en tevens de zekerste is, om aan gevoelens van genegenheid of erkentelijkheid uiting te geven.

De met-de-hand-gereikte giften mogen evenwel slechts roerende lichamelijke goederen en titels aan drager of toonder, als voorwerp hebben. Bankbiljetten, gereed geld, aan drager betaalbare briefjes of actiën kunnen uit ter hand geschonken worden, terwijl gewone schuldvorderingen, geen voorwerp kunnen zijn van zulkdanige giften.

Men weet ook dat er tot de geldigheid der giften manu ad manum, twee vereischten van noode zijn: eerstens, het akkoord der handelende partijen (concursum voluntatum): A wil eene gift doen aan B, en B aanvaardt de door A gedane gifte; tweedens, de dadelijke en werkelijke aflevering aan den begiftigde van het gegeven goed, de overhandiging ten titel van milde gift. Het is volstrekt noodig dat de begiftigde in het werkelijk bezit van het gegevene, door de materiele terhandstelling, gesteld worde. Er moet zijn: actuele afstand of overgave van 't geschonken geld. Het voorwerp der gifte dient op stoffelijke, lichamelijke wijze overhandigd. 't Is zonneklaar dat eene fictieve of symbolische afgifte volkomen onvoldoende ware om den eigendom van het gegevene over te dragen. De schenker moet uit het werkelijk bezit van het geschonkene gesteld worden.

't Is dus door den wil der partijen, de eene, eene gifte te doen, de andere, de gifte te aanvaarden, gepaard met het werkelijk afgeven aan den begiftigde van het roerend lichamelijke goed, dat deze laatste van rechtswege het eigendomsrecht op het geschonkene verkrijgt. Daartoe wordt er geen de minste instrumentaire pleegvorm vereischt: de wil der partijen en de terhandstelling geven het bestaan aan de gifte, buiten alle formalisme. Maar wie heeft nu, in principie, den last van het bewijs, rakende zulkdanige giften?

Regel is dat bezit als volkomen titel geldt, wat roerende, lichamelijke goederen

betreft (art. 2279 B.W.B.). Daaruit volgt dat het rechtmatig en wettelijk bezit van een roerend, lichamelijke goed, door iemand die verklaart dat het hem van hand tot hand geschonken werd, ten zijnen voordeele en volkomen eigendomstitel doet ontstaan, door een krachtig wettelijk vermoeden aan dit bezit gehecht. Die presumptio is nochtans niet « juris et de jure », maar slechts « juris tantum »: tegenbewijs kan ingebracht worden, doch de bezitter hoeft geen bewijs te leveren van zijne verklaring en van de gifte welke hij inbrengt. Hij, integendeel, die de gifte van hand tot hand zou betwisten (de erfgenaam bv.) zou het bewijs moeten leveren dat de gifte in der werkelijkheid niet gedaan werd: dat de zoogezegde begiftigde het goed in bezit houdt sine animo domini; dat hij het krachtens een anderen titel dan eene gifte, namelijk krachtens een titel die hem tot teruggave verplicht, in bezit houdt; dat hij bv. krachtens een kontrakt van vrijwillige bewaargeving verkregen heeft en nog in handen heeft; of nog dat hij het ontvreemd of verduisterd heeft; dat hij het aldus door wanbedrijf onrechtmatig bezit. Diefte en bedrog laten zich nooit vermoeden. Bona fides praesumitur. De goede trouw wordt steeds vermoed. De kwade trouw dient dus bewezen en dit volgens de regels van het algemeen recht.

Het zuiver bezit van roerende, lichamelijke goederen, die aan den decujus toebehoord hebben, is voldoende om de gifte uit-ter-hand te staven, wanneer deze gifte door den bezitter bevestigd wordt, indien dit bezit aan de wettelijke vereischten voldoet en dat de erfgenamen van een vorigen eigenaar geen het minste bewijs voorgelegd hebben dat van aard is het kenmerk van rechtvaardig bezit te vernietigen. De bezitter der goederen hoeft de wettigheid van zijn bezit jegens zijnen tegenstrever dan niet te bewijzen: deze laatste integendeel, moet zijne ontkenningen en verklaringen door bewijzen staven. Zoo luidt de klassieke regel waarover geen de minste twijfel kan bestaan en die door een talrijke rechtspraak, jaren lang reeds toegepast wordt. (1)

Het staat dus vast, dat de zoogezegde begiftigde, in het wettelijk bezit der waarden die hij ten titel van gifte beweert

ontvangen te hebben, vermoed wordt eigenaar te zijn en als eigenaar voorts moet blijven aanzien worden, zoolang het bewijs van het tegenovergestelde, door den tegenstrever van den begiftigde niet geleverd wordt. Er bestaat een wettelijk vermoeden dat de bezitter de waarheid spreekt; zoolang er geen tegenstrever is, is de bezitter gerechtigd zijn bezit als voldoende titel in te roepen en den zwaren last van het bewijs der gifte eenvoudig weg van zijne schouders te schudden.

Wij hebben gezegd: « in 't wettelijk bezit », alle bezit is dus niet een voldoende eigendomstitel. Telkens het bezit aan de vereischten der wet voldoet, geldt het als voldoende titel tot tegenbewijs toe. Wanneer nu draagt het bezit onbetwisbaar de juridische kenmerken van een rechtmatig, wettelijk bezit?

Het bezit, om wettelijk te zijn, moet:

1° Vreedzaam zijn, t.t.z. een bezit dat zonder geweld verkregen en behouden wordt (art. 2229 B.W.B.)

2° Openbaar, t.t.z. niet heimelijk, noch verborgen.

3° Onophoudend of voortdurend en tevens onafgebroken.

4° Een bezit cum animo domini, t.t.z. een bezit ten titel van eigenaar met het inzicht voor zich zelven te bezitten. Regel is dat men steeds geacht wordt voor zich zelven te bezitten ten titel van eigenaar.

5° En vooral ondubbelzinnig, t.t.z. een bezit waarover er geen de minste twijfel kan bestaan dat men voor zich zelven bezit.

Indien nu een der erfgenamen het bestaan eener schenking van hand tot hand ten zijnen voordeele gedaan, bevestigt, en dat er uit de omstandigheden en feiten der zaak, n.l. uit gewichtige, nauwkeurige en overeenstemmende vermoedens, klaarblijkelijk spruit, dat in den beginne het bezit van den zoogezegden begiftigde, onzeker of dubbelzinnig was, of heimelijk of nog, niet-vreedzaam, ofwel niet-voortdurend, of eindelijk sine animo domini, dan verdwijnt het wettelijk vermoeden van artikel 2279 B.W.B.; de bezitter, door dit vermoeden niet meer beschermd zijnde, mag dan de echtheid der gifte waarop hij voorts aanspraak maakt, slechts bij middel van eene akte bewijzen, indien de som of de waarde, de 150 frank overschrijdt.

Bij gemis aan dit enkel afdoend bewijs der schenking, dient de som of de waarde aan de massa teruggegeven. Aldus luidt een heel belangrijk vonnis van Luik in dato van 1 Mei 1923, Pas. 1923, II, 147.

Een vonnis der Burgerlijke Rechtbank van Gent (13 April 1927) treedt volkomen die zienswijze bij. Nagenoeg op de volgende wijze luidt dit laatste vonnis:

« Aangezien het bezit der litigieuze titels en juweelen in handen van eischeres de echtheid der gifte waarop zij zich beroept, genoegzaam zou bewijzen, indien dit bezit de kenmerken, voorzien bij art. 2229 B. W. B. vereenigde; dat het bewijs van het bestaan van gebreken in het bezit door alle middelen van rechte, zelfs door

vermoedens mag geleverd worden (Colin et Capitant, t. II, bl. 780). Verder:

« Aangezien er uit de feiten en de omstandigheden der zaak spruit dat de zoogezegde gifte waarop eischeres aanspraak maakt, als dubbelzinnig (équivoque) voorkomt;

« Aangezien eischeres door art. 2279 B. W. B. niet meer beschermd zijnde, het bewijs der gifte volgens het algemeen recht zou moeten voorleggen; dat dien-aangaande, haar aanbod door getuigen te bewijzen niet ontvankelijk is; dat immers, het bewijs van de zuivere terhandstelling der waarden, onvoldoende zou zijn om het dubbelzinnig karakter der gifte te vernietigen; dat daarbij het nasporen van den wil, die met de zuivere terhandstelling gepaard ging, eene poging zou zijn om het bestaan van een juridisch feit eener waarde van meer van 150 frank door getuigenis te bewijzen, en dit bij gebrek aan begin van schriftelijk bewijs (2) ;

« Om deze redenen verzenden eischeres van hare vraag... » enz.

Kortom, ingeval het bezit de bovengemelde kenmerken van wettigheid (légimité) niet heeft, dan hoeft men de omzetting te doen in de orde der bewijzen. Schijnt dit stelsel in theorie klaar te zijn, toch vergen de toepassingen ervan meer studie. Wanneer juist zal men gerechtigd zijn aan den bezitter den last van het bewijs door akte, op te leggen? Wanneer zal de omzetting in de orde der bewijzen gegrond zijn? Die kwestie is van 't aller-grootste belang; want dit bewijs door akte is, in de meeste gevallen van ter-hand-schenken, eene zware, heel zware last — grave onus —, om niet te zeggen, meestal eene onmogelijkheid.

Men moet aannemen dat het niet voldoende is, opdat het bewijs der gifte aan den zoogezegden begiftigde, met rechte zoude mogen opgelegd worden, dat de tegenstrever eene verklaring doet dat het roerend goed ontvreemd is geweest of dat het in het onrechtmatig bezit van den zoogezegden begiftigde gebleven is: neen: de tegenstrever hoeft de gebreken van het bezit te bewijzen, gebreken die beletten den bezitter als eigenaar te mogen aanzien. (Verbreking 14 Maart 1889, Pas. bl. 147, B. J. bl. 1175; Laurent, t. XII, n° 227-287).

Onderzoeken wij, in 't bijzonder, het onzeker of dubbelzinnig karakter eener gifte. Is het bewezen, door vermoedens, bv. dat het bezit als onzeker of dubbelzinnig voorkomt, dan kan dit bezit natuurlijk niet als titel gelden; de orde der bewijzen dient gewijzigd, en de algemeene regel toegepast; hij, die van een recht gewag maakt, moet het bewijzen.

Zoo kan dit het geval wezen voor eene weduwe, gemeen in goederen of voor een bijzit, of nog voor eene dienstmeid, die roerende goederen van den afgestorvene in haar bezit heeft, en stellig beweert ze ontvangen te hebben ten titel van gift uit handen van den de-cujus. Bijzondere omstandigheden en feiten ter zake, op af-

doende wijze bewezen, kunnen haar toestand verdacht maken en haar bezit als dubbelzinnig doen aanzien.

De bijzondere omstandigheid dat de zoogezegde begiftigde het feitelijk bezit der gelden of waarden, vooreerst zorgvuldig verzwegen heeft, daarna op herhaald aandringen van eenen ambtenaar der rechterlijke politie of den notaris, eindelijk heeft moeten bekennen, na verwarde, tegenstrijdige uitleggingen rakende de herkomst der voorwerpen gegeven te hebben; het feit dat de bezitster en de afgestorvene samen woonden en dat de eerste kennis had der zaken van den afgestorvene, alsook van 't geheim eener kas, waarin deze zijn fortuintje verborg; het feit dat de dienstmeid, zoogezegde begiftigde, gewoonlijk de sleutels van die kas op zak droeg; en vóór den dood van den eigenaar der waarden, deze meermaals in handen had en ze hem gewoonlijk moest overhandigen; de omstandigheid dat de zoogezegde begiftigde de familie van den afgestorvene niet eens verwittigd had van de ziekte waaraan hij nochtans reeds zekeren tijd leed; de heimelijke verduistering en het wegsteken der voorwerpen in den kelder, door de meid die slechts enkele weken ten dienste van den de-cujus was getreden, enz., enz. zijn bijzonderheden die, wanneer zij bewezen zijn, dienen in acht genomen te worden om desgevallend de orde der bewijzen te wijzigen. Vooral zal men de levenswijze, het karakter van den overledene nauwkeurig moeten nasporen. Zijne gierigheid, zijne gewoonte van de minste uitgave in zijne boeken en papieren te noteeren, de voorzorgsmaatregelen die hij gewoonlijk nam tegen gebeurlijke ontvreemding, enz. zijn feiten die in zake groote beteekenis kunnen hebben en gewichtige vermoedens van bedrog of diefte of verduistering van wege den bezitter kunnen uitmaken, vermoedens, die van aard zijn het wettelijk vermoeden aan het bezit gehecht, te doen wankelen of zelfs verdwijnen.

Er dient onderzocht of de belangrijkheid der zoogezegde gifte op redelijke, logische wijze kan verrechtvaardigd en uitgelegd worden door de genegenheid, de erkentelijkheid, voor bewezen diensten of door welke andere oorzaak ook, die aan de gifte een schijn van echtheid geven zou.

Er werd gevonnisd dat eene gifte zijn uitleg en rechtvaardiging kan vinden in de vorige genegenheidsbetrokkingen die bestaan hebben tusschen den begiftigde en den schenker die zijn dienstknecht eerder als een vriend, dan een bezoldigde persoon aanzag. (Zie in dien zin Brussel 1899 P. P. 522).

Men begrijpt allicht dat er hier voldoende stof is tot discussie en drogrede-nen en dat men hier eene gepaste mate behouden moet. De Rechtbanken dienen met bescheidenheid de argumenten der tegenstrijdige partijen te beoordeelen.

RECHTSPRAAK

HOF VAN BEROEP TE BRUSSEL

16 DECEMBER 1931

Voorzitter: M. Vermeer
Raadsheeren: M. M. Boucqey en Delandtsheer
Pl.: Mr Sano en Mr Stoffels

STRAFRECHTSPLEGING — SAMENHANG — RECHTSTREEKSCH DAVGAARDING.

De beklagde mag de Burgerlijke partij rechtstreeksch voor de boetstraffelijke rechtbank dagvaarden wegens eene overtreding, welke samenhangend is met een wanbedrijf waarvoor hij zelf vervolgd wordt.

O. M. t/ S... en Etabl. P...
en Etabl. P... t/ C...

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Brussel, 9e Kamer, rechtdoende in strafzaken, heeft het volgend arrest uitgesproken:

De erfgenamen verkeerden meestal in de onmogelijkheid ontvreemding of verduistering te bewijzen, en zoo gebeurt het maar al te dikwijls, dat zij dan de dubbelzinnigheid, de verdachtheid, de onzekerheid van het bezit, ten hunnen voordeele inroepen. De rechters hoeven zich hier niet in dwaling te laten brengen door misleidenden schijn, maar zorgvuldig te onderzoeken of ja of neen, de aangebrachte vermoedens tegen den bezitter, zich op eene waarschijnlijke, genoegzame-sterke wijze voordoen, om den bezitter tot het bewijs der gifte te verplichten. Er bestaat natuurlijk geen vaste regel, geen afdoend criterium dat men als basis zou kunnen nemen in die beoordeeling: alles zal van de feiten afhangen. Zoo, wanneer we het klassiek geval aangehaald hebben van de dienstmeid die op eene gifte aanspraak maakt, daarmede willen wij hoegenaamd niet besluiten dat de enkele hoedanigheid van dienstmeid in 't bezit van titels of waarden die aan haren afgestorven meester toebehoord hebben, voldoende zou zijn om haar in-bezitstelling der waarden als verdacht te doen aanzien. Neen: een vonnis van Luik (6 Dec. 1884, B. J. bl. 1580 en nota) heeft juist het tegenovergestelde beslist: de erfgenamen zijn voorzeker niet gerechtigd te houden staan dat die enkele hoedanigheid van dienstmeid (of zelfs van bijzit) haar bezit dubbelzinnig maakt en dat dit gebrek, door het bewijs van de echtheid der gifte, alleen kan verdwijnen. De meid, na den gewonen eed in handen van den notaris afgelegd te hebben, dat zij niets verduisterd heeft, noch gezien noch geweten dat er iets, 't zij rechtstreeks, 't zij onrechtstreeks, verduisterd is geweest, veropenbaart aan den notaris dat zij ten titel van belooning voor haren goeden dienst, van haren meester, op zijn sterfbed, een bundel met titels aan toonder gekregen heeft en daarna medegenomen heeft ten hare huize: zij behoudt zeker haar bevoorreedeligen toestand en moet niets bewijzen, doch moet weigeren de waarden, zelfs aan den notaris, af te geven.

Het is niet min zeker dat hare hoedanigheid van meid met een ander gewichtig vermoeden moet gepaard gaan, bv. tegenstrijdige verklaringen, bewezen verduisteringen, enz. opdat dubbelzinnigheid van haar bezit moge ingeroepen worden door hare tegenstrevens.

Mr A. RODENBACH,
Pleitbezorger te Gent.

(1) Doornik 24-3-1851, B. J. bl. 1421; Gent 29-5-1857, B. J. 1857, 1108; Verbrek. 15-11-1881, Mem. des Fabr. d'Eglises 1884, bl. 363; Verbrek. 3-3-1882, J. T., bl. 253; Gent, 18-6-1887, Pas. 1888, bl. 7; Brussel, 12-5-1888, J. T.; bl. 1075, Pas. bl. 409; Verbrek. 15-3-1889, P. P. n° 776; Brussel, 6-1-1892, Pas. bl. 113; Brussel, 7-12-1892, P. P. 1894, n° 54; Doornik 11-7-1894, Pas. p. 306 J. T. bl. 930; Gent, 9-2-1895 - P. P. n° 1534; Antwerpen 24-8-1895, Pas. 1896, bl. 33; Brussel, 4-5-1896, P. P. 1897, n° 91.

(2) Verbreking 14 Juni 1899, D. P. 1900, I, 45; Parijs, 21 Maart 1895, D. P. 1895, 2, 438; Gent 18 Juni 1887, P. P. 1888, 537; Laurent, t. XII, n° 284 en volg.; Planiol uitg. 1905, t. III, n° 2543.

In zake van het Openbaar Ministerie en van de burgerlijke partij C... tegen S... en Etabl. P...;

de eerste: beticht van te Berchem, kanton Berchem, den 12 Februari 1931:

A) onvrijwillige slagen en verwondingen aan De B... en C...;

Bij samenhang:

B) op den openbaren weg voerder zijnde van een auto, zijne snelheid niet te hebben geregeld derwijze dat zij noch gevaarlijk was voor het publiek noch hinderend voor het verkeer en dat hij voor zich eene voldoende vrije ruimte behield om voor een hindernis het voertuig tot stand te kunnen brengen;

C) op den openbaren weg voerder zijnde van een rijtuig bij het naderen van een vertakking, kruising of verbinding den doorgang niet te hebben gelaten aan den voerder die van rechts kwam;

de tweede: gedaagd als burgerlijk en solidairlijk verantwoordelijk voor den be-

tichte betreffende de kosten alsook de boeten en kosten wegens de overtredingen aan de politiereglementen op het verkeer en vervoer;

En in zake van de naamlooze vennootschap Etabl. C... en van het openbaar Ministerie tegen C...;

Rechtstreeks gedaagd bij geregistreerd exploit van deurwaarder Jos. Verhulst te Antwerpen, in dato van 10 October 1931 om zich plichtig te hebben gemaakt te Berchem, den 12 Februari 1931, aan verbrijzeling en schade aan roerende goederen en aan het feit van bestuurder zijnde van een auto op den openbaren weg, zijne snelheid niet te hebben geregeld, derwijze dat zij noch gevaarlijk was voor het publiek, noch hinderlijk voor het verkeer en dat hij voor zich eene voldoende vrije ruimte behield om voor een hindernis het voertuig tot stand te kunnen brengen, en tot het betalen aan de dagende partij 8000 frank met de wettelijke intresten en de kosten, veroordeeling vorderbaar bij lijfswang;

Gezien de beroepen ingediend op 22 October 1931 door S... en op 27 October 1931 door het openbaar Ministerie en door C..., als burgerlijke partij en als rechtstreeks gedaagde partij tegen het vonnis uitgesproken (door 1 rechter) den 17 October 1931 door de rechtbank van eersten aanleg van het arrondissement Antwerpen, dewelke, rechtdoende in boetstraffelijke zaken, verklaart de feiten A en B bewezen en het feit C niet bewezen ten laste van den eersten betichte;

Zegt dat de feiten A en B zich vermen-

Verklaart ten laste van C... de inbreuk op art. 3 K. B. van 26 Oogst 1925 bewezen en het feit van vrijwillige beschadiging van roerende eigendommen niet bewezen;

Verwijst den betichte S... met aanneeming van verzachtende omstandigheden hoofdens A en B vermengd tot zes en twintig frank boet, gebracht op 182 fr. (wet van 27 Dec. 1928) en C..., hoofdens inbreuk op artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 26 Oogst 1925 tot eene geldboete van zes en twintig frank, gebracht op 182 fr. (wet van 27 Dec. 1928) en ieder tot de helft der kosten van het proces be-loopende in het geheel op de som van 57 frank 85 centiemen;

Beveelt dat ieder geldboete van 26 fr. + 60 centiemen bij gebrek aan betaling binnen den wettelijken tijd zal mogen vervangen worden door eene gevangenzitting van acht dagen;

Spreekt S... vrij voor betichting C;

Spreekt C... vrij voor vrijwillige beschadiging van roerende goederen;

Verklaart de gedaagde N. V. Etabl. P... burgerlijk en solidairlijk verantwoordelijk met S... voor de kosten;

Wijst de burgerlijke partijen af van hunnen eisch en verwijst hen ieder tot de kosten door hen gedaan;

Gehoord het verslag gedaan door den heer Voorzitter;

Gehoord de burgerlijke partij C... in hare middelen, ontwikkeld door Mter Stoffels, advocaat;

Gezien hare schriftelijke besluiten;

Gehoord de dagende partij P... bij monde van Mter Sano, advocaat;

Gehoord het Openbaar Ministerie in zijnen eisch;

Gehoord de betichten in hunne middelen van verdediging, ontwikkeld voor den eerste door Mter Sano, advocaat, en voor den tweede door Mter Stoffels;

Gezien de schriftelijke besluiten genomen voor S... en de partij « Etabl. Ind. L... P... »;

Aangezien beide vervolgen met reden door den eersten rechter als samenhangend werden bijeen gevoegd;

Betreffende den eisch van het Openbaar Ministerie tegen S... en « Etabl. Ind. L... P... »;

Aangezien niet alleen de betichtingen A) en B) door den eersten rechter wederhouden maar ook deze vermeld onder C) bewezen zijn; dat immers de onvoorzichtigheid door S... bedreven vooral bestaan heeft in het niet naleven der voorschriften van artikel 11,1° van het Koninklijk Besluit van 26 Oogst 1925; dat echter ingevolge artikel 65 van het strafwetboek voor de drie betichtingen A, B en C slechts eene enkele straf dient te worden toegepast, doch dat deze door den eersten rechter uitgesproken te gering is;

Betreffende de feiten ten laste gelegd van Cools ingevolge de rechtstreeksche dagvaarding tegen deze gericht door de N. V. « Etabl. Ind. L... P... »;

Aangezien gedaagde ten onrechte in zijne schriftelijke besluiten voor het Hof genomen besluit tot de niet ontvankelijkheid der vraag als zijnde slechts gesteund op eene cvertreding wier beteugeling be-

hoort tot de bevoegdheid der politie recht-bank;

Aangezien inderdaad, indien de overtreding in het exploit vermeld ten laste van C... bewezen was deze als samenhangend met een delict dat voor de correctionnele rechtbanken vervolgd wordt ook voor die rechtbanken zou moeten betu-geld worden;

Aangezien echter gedaagde zoo min als hij plichtig is aan vrijwillige vernieling van roerende eigendommen ten nadeele der dagende partij niet kan aanzien worden als hebbende zich plichtig gemaakt aan de inbreuk voorzien in artikel 3 van het Koninklijk Besluit van 25 Augustus 1925; dat immers zoo weinig is bewezen dat hij zou gereden hebben met eene snelheid gevaarlijk of hinderend voor het verkeer, of geene voldoende vrije ruimte zou hebben gehouden om voor eene hindernis zijn rijtuig te kunnen tot stand brengen; dat de eerste rechter, wanneer hij betrekkelijk zijne burgerlijke verantwoordelijkheid moet beslissen zich steunt niet op die inbreuk, maar op deze van vooraleer een kruispunt over te steken zich niet te hebben verzekerd dat de doorgang voor hem vrij stond, inbreuk die in de rechtstreeksche dagvaarding niet is voorzien en om dewelke, bij gevolg, gedaagde noch te rechte staat, noch burgerlijk kan aansprakelijk zijn, dat de mogelijkheid dat C... eene overdrevene snelheid zou hebben gehad overigens bijna is uitgesloten wanneer men reking houdt dat hij, eenen zieke vervoerende, gedwongen was met groote voorzichtigheid en traag vooruit te komen;

Om deze beweegredenen:

Het Hof,

Doet het eerste vonnis te niet, en weder beslissende:

1°) uitsprekende met eenparigheid, zegt dat de feiten den eersten betichte ten laste gelegd onder li't. A, B en C bewezen zijn, en bij toepassing van artikels 418, 420, 65 en 40 van het strafwetboek, de wetten van 1 Oogst 1899 en 1 Oogst 1924, artikels 3 en 11,1° van het Koninklijk Besluit van 26 Oogst 1925, aangeduid door den heer Voorzitter;

Verwijst S... tot eene geldboete van honderd frank, gebracht op 700 fr. (wet van 27 Dec. 1928) en behulpelijk eene maand gevang;

2°) verklaart de vraag van de N. V. « Etabl. Ind. L... P... » ontvankelijk doch ongegrond, verzendt diensvolgens gedaagde C... van het vervolg en veroordeelt de dagende partij tot de kosten afhangende van hare dagvaarding en aanstelling;

3°) veroordeelt betichte S... tot de kosten van eersten aanleg en van beroep afhangende van de openbare actie, deze kosten beloopende in 't geheel op 153 fr. 65 cent. en zegt dat N. V. « Etabl. Ind. L... P... » burgerlijk en solidairlijk verantwoordelijk is voor die kosten, gezien betichte S... haren ondergeschikte was en tijdens het plegen der inbreuken zich bevond in de uitoefening der bezigheden voor dewelke hij was aangenomen;

4°) en beslissende over den eisch der burgerlijke partij C...;

Aangezien deze gegrond is in de mate hierna bepaald;

Veroordeelt betichte S..., solidairlijk met de N. V. « Etabl. Ind. L... P... » burgerlijk verantwoordelijk voor de daden van haren ondergeschikte, aan haar te betalen als schadevergoeding;

Voor kosten van herstelling van het rijtuig, 7.632 fr.; voor vermindering in waarde van het rijtuig, 2.000 fr.; voor zedelijke schade, 5.000 fr.; te samen, fr. 14.632 (veertien duizend zes honderd twee en dertig frank) met de rechterlijke intresten en de kosten;

BURGERLIJKE RECHTBANK VAN ANTWERPEN

4e KAMER — 8 JANUARI 1932

Eenige rechter: M. Anthonis
O. M. d.d.: M. Sano
Pl.: Mr Wittemans t/ Mr Van den Hove
d'Ertsenryck

ARBEIDSONGEVAL — ARBEIDSOVEREENKOMST — PLOEGBAAS — VERMOEDEN.

Wanneer een werkgever een zijner werklieden gelast met het inrichten of opleiden van een ploeg voor een overeengekomen werk, bestaat er volgens art. 2 van de wet van 10 Maart 1900 een vermoeden van arbeidsovereenkomst tusschen dezen werkgever en de werklieden die deel maken van deze ploeg.

Het vermoeden van art. 2 van de wet van 10 Maart 1900 kan slechts toegepast worden wanneer het bewijs geleverd wordt dat het hoofd

van den werklidengroep zelf werkmán is en met den werkgever door een werkovereenkomst is verbonden.

Een herbergier die zich meermaals met het lossen van schepen gelast, het noodige materiaal daarvoor bezit die voorafgaandelijk elke aanwerving van werkvolk akkoord maakt over den prijs van het werk, en opdracht geeft aan een ploegbaas het noodige werkvolk aan te nemen moet aanzien worden als aannemer.

Van Peer t/ Van Reeth

Gezien de stukken van het geding namelijk het geboekte afschrift van een tegensprekelijk vonnis tusschen partijen uitgesproken door den Heer Vrederechter van het Kanton Santhoven op 17 Januari 1931 en de beroepsakte tegen dit vonnis beteekent op 14 Februari 1931;

Aangezien de eerste rechter de vraag van beroepene afgewezen heeft daar deze het bewijs niet leverde dat er een arbeids-overeenkomst bestond tusschen hem en beroepene;

Aangezien de toestand in feite als volgt moest vastgesteld worden: beroepene Van Reeth, wonende te Niel, heeft een schip steen te lossen te Wijneghem, hij wendt zich daarvoor tot zekere Claes die te Wijneghem woont die het noodige materiaal bezit en regelmatig zulk werk uitvoert; Claes neemt het werk aan en prijs wordt gesteld aan 10,50 fr. per 1000 steen; zelfde Claes geeft opdracht aan zekere Van Sandt het noodige werkvolk aan te werven en zoo treedt beroeper in dienst; Aangezien de betwisting dus loopt over het bestaan of niet van eene werkovereenkomst tusschen beroeper en Van Reeth;

Aangezien de voorbereidende besprekingen der wet van 10 Maart 1900 duidelijk hebben weergegeven wanneer een derde persoon optreedt tusschen werkliden en werkgever als mandataris van deze laatste kan aanzien worden; dat onder andere den Heer Hambursin verklaarde: Als wanneer de Rechtbank te doen heeft met iemand die bij voorbeeld gewoonlijk als werkmansbaas optreedt, die betaald wordt als werkmán, die noch materiaal, noch kapitaal, noch grondstoffen bezit en zich toelegt als ploegbaas op de uitvoering van eene onderneming die dikwijls de volledige onderneming uitmaakt, bezit al de bestanddeelen om vast te stellen of artikel 2 der wet moet toegepast worden; (Annales Parlementaires, Chambre; bl. 870);

Aangezien verder nog den Heer Cooreman verklaarde: Indien de werkliden van de ploeg niet werken onder het gezag en het toezicht van den werkgever die ze zelf niet kent, indien ze betaald worden niet door de werkgever maar door diegene die ze heeft aangeworven, dan is die tusschenpersoon, ploegbaas, tegenover den werkgever geen werkmán meer maar een aannemer en tegenover de werkliden komt hij niet meer voor als mandataris van den werkgever, hij verliest die hoedanigheid om eerder als mandataris der werkliden om te treden; (Cooreman. Annales Parlementaires, Chambre, 17 Maart 1889, bl. 87);

Aangezien hieruit volgt dat het vermoeden van artikel 2 der wet van 10 Maart 1900 maar bestaat als wanneer het hoofd van den werklidengroep zelf werkmán is en met den werkgever door eene werkovereenkomst is verbonden; dat integendeel wanneer een derde persoon met de werkgevers onderhandelt zonder zich te onderwerpen aan zijn gezag en toezicht het verband van gezagvoerder tot onderhorige, noodig om de verantwoordelijkheid van de werkgever tot stand te brengen ontbreekt; (Civ. Verviers 9 Jan., P. P. 626);

Aangezien de elementen der zaak en de feiten door beroeper zelf aangehaald genoegzaam bewijzen dat Claes wel als aannemer is opgetreden vermits hij alhoewel herbergier zijnde zich meermaals met het lossen van schepen gelast, dat hij daarvoor het noodige materiaal bezit, dat hij voorafgaandelijk elke aanwerving van werkvolk akkoord maakt over den prijs van het werk, en dat het eindelijk hij is die aan de waren ploegbaas Van Sandt opdracht gaf het noodige werkvolk aan te werven;

Aangezien wel is waar beroeper aangehaalt dat den overeengekomen prijs door beroepene aan den schipper is meegegeven en dat deze laatste heeft uitbetaald gedeeltelijk aan het werkvolk en gedeeltelijk aan Claes; dat nochtans dit feit aan den toestand niets verandert vermits die wijze van betaling niet is opgelegd door beroepene maar wel door Claes zelve die de voorwaarden stelde bij het aannemen van het werk;

Aangezien de andere aangehaalde feiten door beroeper aangehaald met offer

van bewijs noch afdoend noch doeltreffend zijn, dat ze integendeel veeleer den toestand weergeven zooals hierboven aangehaald.

Om deze redenen,
en die van den eersten rechter:

De Rechtbank, alle andere besluiten verwerpende; gehoord den Heer Sano, plaatsvervangend rechter, d.d. procureur des Konings, in zijn gelijkluidend advies in openbare zitting gegeven;

Ontvangt het beroep, verklaart het onbegroot, wijst beroeper er van af, bevestigt het vonnis a quo en veroordeelt beroeper tot de kosten der beide gedingen.

BOETSTRAFFELIJKE RECHTBANK TE GENT

RAADKAMER — 23 FEBRUARI 1932

Rechter gelast alleen recht te spreken:
M. Reyckler

ONDERZOEK TEGEN ONBEKENDEN —
BEVOEGDHEID VAN DEN ONDERZOEKS-
RECHTER — BEVOEGDHEID DER RAADKA-
MER.

De onderzoeksrechter heeft het recht, tijdens een onderzoek tegen onbekenden, daders of medeplichtigen die gedurende dit onderzoek worden ontdekt, in verdenking te stellen zonder voorafgaandelijke vordering van het Openbaar Ministerie.

De Raadkamer heeft eveneens het recht in dezelfde omstandigheden deze daders of medeplichtigen naar den Strafrechter te verwijzen. Aldus matigt de Raadkamer zich niet in het minst de rechten aan van het Openbaar Ministerie dat altijd volkomen vrij blijft ter terechtzitting te vorderen zooals behoort.

O. M. t/ onbekenden

DE RAADKAMER:

Herzien de inleidende vordering tot onderzoek in datum van 24 Oogst 1931, wegens het misdrijf voorzien door art. 418 en 419 Strafwetboek, gepleegd door onbekende;

Herzien de eindvordering van den Heer Procureur des Konings op 28 Oktober 1931 genomen, en strekkende tot niet vervolging ten voordeele van onbekende;

Herzien onze beschikking tot volledig onderzoek op 6 Januari 1932 verleend;

Overwegende dat de Heer Procureur des Konings verklaart in zijne vordering te volharden;

Overwegende dat de inleidende vordering tot onderzoek nopens een bepaald strafbaar feit, den Onderzoeksrechter machtigt al de personen, die in dit feit zouden betrokken zijn, op te zoeken en na te sporen en alle inlichtingen, zoo te hunnen laste als ontlaste in te winnen zelfs indien deze personen, op dat oogenblik niet gekend zijnde, in gezegde vordering niet bij name werden vermeld; (argt art. 21 en 22 van de wet van 17 April 1878);

Dat, wanneer de daders of medeplichtigen gedurende het onderzoek worden ontdekt, gezegde magistraat het recht heeft ze in verdenking te stellen zonder voorafgaande vordering van 't Openbaar Ministerie; (Hof van Verbreking, 29 Maart 1926 Pas. 1926, I, 325; Kamer van beschuldiging te Gent, Arrest van 22 December 1931, onuitgegeven);

Dat deze stelling onbetwistbaar is; dat inderdaad de onderzoeksrechter het recht heeft om, zonder tusschenkomst van het Openbaar Ministerie, een bevel tot aanhouding te verleenen; (Pand. b. V. Déten-tion préventive n° 96); dat dergelijk bevel afhangt van de zwaarte der gebeurlijke straf, en dus noodzakelijk de voorafgaande in verdenkingstelling medebrengt;

Dat het overigens voor den onderzoeksrechter niet alleen een recht is, maar tevens een plicht de personen, tegen dewelke bezwaren werden ontdekt, als verdachten te ondervragen voor 't sluiten van 't onderzoek, zelfs wanneer geene enkele daad van rechtsvervolging ze bij name bedoelt; (Hof van Verbreking 29 Maart 1926, Pas. 1926, I, 325); dat zij inderdaad het grootste belang hebben de bezwaren te kennen die tegen hen worden ingeroepen, ten einde deze te kunnen betwisten of zich te verrechtvaardigen; dat hun recht tot verdediging zou geschonden zijn bij ontstentenis dezer laatste ondervraging. (Faustin-Hélie, n° 2599, 2602, 2603 en 2605);

Overwegende ten anderen dat de inleidende vordering van 't Openbaar Ministerie de publieke vordering ter kennis brengt van de Raadkamer en aan dezer oordeel onderwerpt; (Faustin-Hélie, n° 2076); dat de Raadkamer dus met de meeste onafhankelijkheid mag kennis nemen van 't

onderzoek, en het recht heeft de ergheid der bezwaren te beoordeelen, en de daders en medeplichtigen bij voorkomend geval naar den strafrechter te verwijzen, zelfs indien de eindvordering van 't Openbaar Ministerie besluit tot niet-vervolgning ten voordeele van onbekende;

Dat zodoende, de Raadkamer de publieke vordering niet uitoeft, maar deze aan 't oordeel van den strafrechter onderwerpt om erover ten gronde te beslissen; Dat zij zich dus niet in 't minst de rechten aanmatigt van 't Openbaar Ministerie, dat altijd volkomen vrij blijft ter terechtzitting te vorderen zooals behoort;

Overwegende dat het blijkt uit het onderzoek, ten laste van onbekende aangevallen, en namelijk uit de verklaringen der getuigen Van Gaver Nestor, Van Bastelaere Adolf, Henderick Alfons en Smits Georges dat er genoegzame bezwaren bestaan om H... in betichting te stellen om bij gebrek aan vooruitzicht of voorzichtigheid, maar zonder het inzicht den persoon van een ander aan te randen, onvrijwillig kwetsuren te hebben veroorzaakt aan Van Bastelaere Désiré en Van Gaver Nestor, te Sint Amandsberg den 17 Juli 1931;

Overwegende dat dit feit strafbaar is met correctionneele straffen luidens art. 418, 419 en 420 Strafwetboek;

Overwegende dat H... regelmatig in verdenking werd gesteld op 14 Januari 1932 door den Heer onderzoeksrechter Van Eeckhaute;

Overwegende dat gezegde H... op 19 Februari 1932 per aanbevolen brief werd uitgenoodigd om op 23 Februari 1932 vóór de Raadkamer te verschijnen en tevens verwittigd werd dat het bundel gedurende twee dagen vóór gezegden datum te zijner inzage in de Griffie der Correctionneele Rechtbank zou berusten; dat de voorschriften van de wet van 25 Oktober 1919 dus werden nageleefd;

Om deze redenen:

Gehoord den Heer Onderzoeksrechter Van Eeckhaute in zijn verslag, gehoord den Heer Procureur des Konings in zijne vordering;

Gehoord den verdachte in zijne verdediging;

Verwerpt de conclusie van de eindvordering van 't Openbaar Ministerie;

En gezien artikel 130 van het Wetboek van Strafvordering;

Verwijst den verdachte H... voornoemd naar de Correctionneele Rechtbank te Gent onder betichting zooals hierboven omschreven.

NOTA. — Tegen deze beschikking werd geen hooger beroep ingesteld; zij heeft dus kracht van gewijsde.

VREDEGERECHT TE BERCHEM

19 JANUARI 1932

Vrederechter: M. Baeten
Pl.: Mr H. de Jongh

HUUR — GARAGE BOX — OPZEG — GE-
BRUIK TE ANTWERPEN.

Volgens het plaatselijk gebruik, wordt de huur zonder schrift van een box voor 't bergen van een auto, wanneer de huurprijs per maand vastgesteld is, aangegaan per maand, en moet zooniet een maand, dan toch minstens acht of veertien dagen op voorhand opgezegd worden.

Schenck t/ Janning

Aangezien de eisch strekt ten einde verweerder zich te hooren veroordeelen om aan aanlegger te betalen, de som van twee honderd achttien frank, zijnde: 175 frank voor garagekosten en 43 frank voor verkoop en levering van 20 liters benzine, samen met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Herzien ons tusschenvonnis de dato 29 December 1931, dfe persoonlijke verschijning der partijen bevelende;

Aangezien partijen het eens zijn dat verweerder vanaf 1 Augustus 1930 van aanlegger in huur genomen heeft, zonder schrift, en mits den prijs van 175 frank per maand, betaalbaar op voorhand den eersten van elke maand, eene box voor 't bergen van zijn auto, in het eigendom van aanlegger, Vijverlaan, te Wilrijk;

Aangezien verweerder erkent dat hij de huur niet opgezegd heeft vóór 30 November 1931; dat hij weigert de huur voor de maand December 1931 te betalen;

Aangezien, volgens het plaatselijk gebruik, de huur zonder schrift van eene box voor 't bergen van een auto, wanneer de huurprijs per maand vastgesteld is, aangegaan wordt per maand, en, zooniet eene maand, dan toch minstens acht of

veertien dagen op voorhand moet opgezegd worden;

Aangezien verweerder, weliswaar, aangehaalt dat er, bij 't aangaan der betwiste huurovereenkomst bedongen werd dat de huur zou loopen van dag tot dag; — maar dat hij daarvan geen voldoende bewijs levert noch aanbiedt;

Aangezien, bijgevolg, de opzeg door verweerder gegeven op 30 November 1931 de betwiste huurovereenkomst niet kon doen eindigen vóór 31 December 1931 en aanlegger gerechtigd is voor de maand December 1931 den overeengekomen maandelijkschen huurprijs van verweerder te eischen;

Aangezien de partijen het eens zijn om het bedrag, nog door verweerder aan aanlegger verschuldigd voor levering van benzine in den loop der maand Oktober 1931, vast te stellen op 21,50 frank, taks inbegrepen;

Om deze redenen:

Wij, Achiel Baeten, Vrederechter van het kanton Berchem-Antwerpen, uitspraak doende tegensprekelijk en in laatste aanleg, veroordeelen verweerder om aan aanlegger te betalen, om bovenstaande redenen, de som van 175+21,50 = honderd zes en negentig frank vijftig centiemen, met de gerechtelijke intresten; — veroordeelen verweerder tot de kosten des gedings, begroot op een en zeventig frank vijftig centiemen, hierin niet begrepen de registratiekosten van dit vonnis.

NOTA. — Ieder begonnen maand moet volledig door de nieuwe klanten betaald worden. De huur wordt stilzwijgend van maand tot maand verlengd. Om een einde aan de huur te stellen moeten de klanten den garagisten ten laatste acht dagen voor het einde der maand verwittigen. (Art. II van het reglement der patronale vereniging van Garagisten voor de Provincie Antwerpen).

WERKRECHTERSRAAD VAN ANTWERPEN

25 NOVEMBER 1931

Voorzitter: M. Dieltjens
Bijzitter: M. Vlietinck

DIENSTCONTRACT — OPZEG — AAN-
VANG VAN HET OPZEGSTERMIJN — PEN-
SIOENKAART — ONBEVOEGDHEID.

Als aanvang van het opzeggingstermijn heeft de wetgever bedoeld den eerste der maand en niet den vijftiende.

De Werkrechtersraad is onbevoegd om te beslissen over een vraag tot teruggave van de pensioenkaart van een bediende; deze eisch behoort tot het gebied van het strafrecht.

Gezien de inleidende dagvaarding van deurwaarder Jozef Verhulst in dato van 15 September 1931, strekkende tot betaling eener som van fr. 2.700,— ten titel van vergoeding voor onmiddellijke doorzending, en strekkende ook tot de aflevering der pensioenkaart met fr. 1.632,— zegels; het alles met de gerechtelijke intresten en de kosten des gedings;

Gehoord de partijen in hunne middelen en besluiten;

Aangezien de poging tot verzoening ter zitting aangewend vruchteloos is gebleven;

Aangezien verweerder beweert dat de opzeg den 15de eener maand gegeven, op eenen 15de moet eindigen, om reden dat aanlegger eenen 15de werd aangenomen en den 15de der maand betaald werd;

Aangezien die bewering in feite door niets wordt bewezen en stellig ontkend;

Aangezien in rechte artikel 12 der wet op het dienstcontract uitdrukkelijk zegt dat het opzeggingstermijn een aanvang neemt na het eindigen der maand gedurende dewelke de opzegging wordt gedaan;

Aangezien de bedoeling van den wetgever is geweest den ontslagen bediende te vrijwaren van de moeilijkheid eene nieuwe betrekking te vinden op eenen anderen datum dan den 1ste eener maand;

Aangezien de wetgever de gewone maand heeft bedoeld en niet de uitzonderlijke, die met den 15de aanvang neemt en er aan te merken valt dat, in de praktijk het meermaals zoo niet doorgaans gebeurt dat, wanneer de bediende met den 15de in dienst treedt, de werkgever hem voor de eerste maal den laatsten der maand betaald om aldus volgens het algemeen gebruik te handelen, hetwelk het dienstcontract op den 1ste der maand doet beginnen;

Aangezien uit de schriftelijke verklaringen door verweerder neergelegd blijkt dat aanlegger niet op 15 December maar op 15 November werd opgezegd, hetgeen klopt met het feit dat verweerder de huur van zijne burelen ook op den 15de November heeft opgezegd;

Aangezien de opzeg aanvang nam op 1 December tegen einde Februari en er dus aan aanlegger nog toekomt 60 dagen loon ten titel van schadevergoeding daar hij reeds het loon der maand December heeft ontvangen;

Aangezien de eisch rakende het aandeel van den werkgever in het pensioen van den bediende tot het gebied behoort van de strafwetten (zie Rechtspraak omtrent Werk- en Dienstverhuring, 1931, IV, bl. 117) en dus de Werkrechtscraad onbevoegd is om van zulken eisch kennis te nemen;

Om deze redenen:

De Werkrechtscraad, alle andere of tegenstrijdige besluiten verwerpende, verwijs verweerder te betalen aan aanlegger ten titel van schadevergoeding de som van duizend acht honderd frank, met de gerechtelijke intresten en de 4/7 der kosten van het geding, kosten in hun geheel geraamd op de somme van twee en veertig frank.

Wijst aanlegger af van het overige van zijnen eisch en veroordeelt hem tot de andere 3/7 der kosten.

ERRATUM. — Bij vergissing verscheen een gedeelte van bovenstaande beslissing onder een vonnis der Boetstraffelijke Rechtbank van Yper (kol. 384). Onze lezers zullen die vergissing reeds opgemerkt hebben.

Nederlandsche Rechtspraak

KANTONGERECHT ROTTERDAM

8 OCTOBER 1931

Kantonrechter: Mr. C. L. Gratama

MAGNETISEEREN ONBEVOEGD UITOEFENEN VAN DE GENEESKUNDE — POGING — BEDRIJF — BUITEN NOODZAAK — Art. 436 Sr.

Magnetiseeren valt onder de geneeskunst, voor de uitoefening waarvan bevoegdheid vereischt is.

Er is een voltooide overtreding, geen poging, omdat de handelingen waren voltooid vóór zij ter kennis van de politie kwamen.

Uit het aannemen van gelden volgt het uitoefenen van een bedrijf.

Verdachte handelde «buiten noodzaak», nu er medische hulp beschikbaar was, al hielp hij op een wijze, waarop een dokter z. i. niet kan helpen.

Het O. Min. tegen E. J. B. M. magnetiseur te Voorburg, raadsman Mr. Dr. L. W. R. van Deventer, te 's Gravenhage

Wij, Kantonrechter enz.

(Verdachte staat terecht ter zake dat hij te Rotterdam in de maand Juli 1931 in ieder geval in 1931, niet toegelaten zijnde tot de uitoefening van het beroep van geneeskundige, waartoe de Wet van 1 Juli 1865, Stbl. N° 60, een toelating vordert; buiten noodzaak dat beroep als bedrijf heeft uitgeoefend, door M. S. N., S. H. en H. van den I. die zich tot hem hadden gewend met klachten over ziekelijke aandoeningen, waaraan zij leden, althans meenden te lijden, te behandelen op een wijze, die door hem zelf werd aangeduid als «Bestralen met magnetische kracht» althans met dergelijke woorden tot welke behandeling behoorde het opleggen van de hand op de patiënten en het strijken met de hand langs hun lichaam, en voor wat betreft beide eerstgenoemde personen, ook door hen te behandelen met behulp van een massage-apparaat, bij dit alles te kennen gevende, dat hij daardoor trachtte de aandoeningen zijner patiënten te genezen, althans te verlichten, voor welke behandeling verdachte een beloning in geld heeft bedongen, in ieder geval aanvaard. Red.);

Overwegende, dat in de bovenstaande bewijsmiddelen genoemde feiten en omstandigheden, die hier als herhaald moeten worden beschouwd opleveren even zooveel redengevende feiten en omstandigheden, op grond waarvan wij overtuigd zijn en als bewezen aannemen, dat de verdachte heeft begaan het feit enz. (het telstgelegde).

O. dat de verdachte van hetgeen hem meer of anders is ten laste gelegd, dan als bewezen is aangenomen, moet worden vrijgesproken;

O. dat bij pleidooi namens den verdachte door diens raadsman is aangevoerd:

1° dat het zgn. magnetisme niet valt onder art. 1 van de wet op de Geneeskunde;

2° dat het in de dagvaarding ten laste gelegde, ook al viel dat onder art. 1 van voornoemde wet slechts zou opleveren poging en poging tot overtreding niet strafbaar zou zijn;

3° dat de ten laste gelegde elementen «bedrijf» en «buiten noodzaak» worden betwist, op welke gronden hij meent dat verdachte van strafvervolgning moet wor-

den ontslagen, terwijl hij ten slotte subsidiair heeft verzocht toepassing van art. 398 9°, Sv.;

O. te dien aanzien dat het onder 1° aangevoerde ons onjuist voorkomt, omdat art. 1 der wet van 1 Juli 1865, voorschrijvende dat de geneeskunst slechts mag worden uitgeoefend door hen, aan wie daartoe volgens de wet de bevoegdheid is toegekend, hoogst te waarborgen, dat zij die als geneeskundigen optreden, ten minste beschikken over zoodanige kennis, en ervaring als noodig geacht moet worden om te verzekeren, dat eenieder, die genezing zoekt, niet door onkundigen wordt behandeld, dat dan ook hieruit volgt dat de bevoegdheid om met uitsluiting van anderen de geneeskunst uit te oefenen, niet is beperkt tot die geneeskunst welke steunt op de door de wet tot het bekomen dier bevoegdheid vereischte kennis en ervaring maar zich uitstrekt over het gehele gebied der geneeskunst, welke middelen daarbij ook mogen worden gebezigd; dat dan ook als geneeskundige bijstand is te beschouwen iedere bijstand verleend met de voorgewende of werkelijke strekking om een genezende werking op den mensch uit te oefenen; dat het onder 2° aangevoerde ons onjuist voorkomt, omdat hier geen sprake is van poging, de ten laste gelegde handelingen waren voltooid vóórdat zij ter kennis van de politie kwamen; dat het onder 3° aangevoerde ons onjuist voorkomt, dat toch is komen vast te staan, door bovenstaande bewijsmiddelen, dat verdachte door de verschillende handelingen als in de dagvaarding genoemd, onder de daarbij aangegeven omstandigheden heeft uitgeoefend het beroep van geneeskundige door geneeskundigen bijstand te verlenen, terwijl uit het door den verdachte erkende feit dat hij door het verlenen van dien geneeskundigen bijstand geiden heeft aanvaard tevens vaststaat dat hij het beroep als bedrijf heeft uitgeoefend; dat voorts zoowel de verdachte als de getuigen hebben opgegeven dat ten tijde dat verdachte de hem ten laste gelegde handelingen verrichtte er voor hen geen levensgevaar bestond en voorts verdachte zelf erkend heeft, door zijne opgave, dat toen te Rotterdam voldoende medische hulp beschikbaar was; dat door dit een en ander tevens is komen vast te staan dat hij die handelingen verrichtte buiten noodzaak; dat voorts nog wel een beroep is gedaan op de omstandigheid dat humaniteits drijfveeren een magnetiseur onweerslaanbaar kunnen dwingen tot hulp aan menschen die de dokter niet kan helpen, waardoor dus voor hem aan «noodzaak» zou ontstaan; dat echter naar onze meening niet is af te leiden uit de woorden van de wet, dat een zoodanige opvatting van «noodzaak» juist is;

O. dat noch op bovenaangevoerde gronden noch op andere gronden er reden is den verdachte van rechtsvervolgning te ontslaan;

O. dat wat het subsidiair gedaan verzoek tot toepassing van art. 398, j° W. v. Sv. betreft, wij meenen dat gevallen als het onderhavige niet behooren tot die waarvoor dat artikel geschreven is zoodat wij dan ook geen reden vinden tot toepassing daarvan in dezen;

O. dat dit feit is voorzien en strafbaar gesteld bij art. 1 van de Wet van 1 Juni 1865, Stbl. 60, 1 van de wet van 25 Dec. 1878, Stbl. 222, en 436 Sr.;

O. dat dit feit moet worden gequalificeerd als: niet toegelaten tot de uitoefening van een beroep waartoe de Wet een toelating vordert buiten noodzaak dat beroep uitoefenen;

O. dat de verdachte deswege is strafbaar;

Gezien de art. 1 van de Wet van 1 Juni 1865, Stbl. N° 60, 1 van de Wet van 25 Dec. 1878, Stbl. N° 222 en de art. 23, 56 en 436 Sr., 351, 398, 348, 350 Sv.;

O. dat wij bij de bepaling der strafmaat in aanmerking nemen, dat de hierna te noemen straf ons voorkomt de juiste te zijn, gelet op den aard van het feit als zoodanig, den persoon van den verdachte alsmede de omstandigheden waaronder het feit is gepleegd;

Recht doende:

Veroordeelen verdachte tot een geldboete van fl. 25; bepalen dat bij gebreke van betaling en verhaal de boete zal worden vervangen door hechtenis van 5 dagen.

Spreeken den verdachte vrij van hetgeen hem meer of anders is ten laste gelegd dan hiervoor bewezen is verklaard.

Dit vonnis is bevestigd bij vonnis der Rechtb. van 31 December 1931, behoudens dat de opgelegde boete is verminderd tot fl. 1.

Wetgeving

MINISTERIE VAN JUSTITIE

Wet tot wijziging van artikel 2 der wet van 18 Augustus 1887, betreffende de onaantastbaarheid en de onvervreemdbaarheid van het loon der werklieden, gewijzigd bij de wetten van 25 Mei 1920 en van 7 Augustus 1922.

ALBERT, Koning der Belgen,
Aan allen, tegenwoordigen en toekomstenden, Heil.

De Kamers hebben aangenomen en Wij bekrachtigen hetgeen volgt:

Eenig artikel. Het bedrag van 4.000 frank voorkomend in elk der beide eerste alinea's van artikel 2 der wet van 18 Augustus 1887, gewijzigd bij die van 29 Mei 1920 en bij die van 7 Augustus 1922, wordt tot 24.000 frank opgevoerd.

Kondigen de tegenwoordige wet af, bevelen dat zij met 's Lands zegel bekleed en door den «Moniteur» bekend gemaakt worde.

Gegeven te Brussel, den 5^e Maart 1932.

Balieleven

Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen

VERGADERING VAN 4 MAART 1932

De gewone vergadering der Vlaamsche Conferentie der Balie van Antwerpen werd voorgezeten door den ondervoorzitter Picard in vervanging van Mr Jules Franck, wegens ziekte belet.

Het woord werd verleend aan Mr René Victor die sprak over de «Invloed der Nederlandsche Wetenschap op de algemeene Rechtstheorie». De voordrachtgever zegt dat het pas onlangs is dat de algemeene rechtstheorie ontstaan is.

De rechtstheorie ondergaat de drie stadia van Auguste Comte, de geestelijke, de metafysische, en de wetenschappelijke.

In het eerste stadium staat de rechtswetenschap onder invloed van de leer der scholastieken zoals in het bijzonder Thomas van Aquino.

In het metafysische stadium komt de wetenschap los van de scholastiek. Grotius is er een der eerste vertegenwoordigers van en deze wetenschap komt pas tot hare volledige ontplooiing na de Franche omwenteling en duurt voort tot in het begin der XXe eeuw.

Na 1900 zien wij de juristen naar andere grondslagen der rechtswetenschap zoeken onder invloed van Duitschers zooals Bergbohm, Franchsen zooals Cruet, e. a., doch die werking is uitsluitend afbrekend.

In Frankrijk zien wij aldus Maurice Hauriou, Le Fur, François Geny en eindelijk Léon Duguit.

Deze laatste heeft den drang naar het wetenschappelijk gevoeld en gaat ten strijde tegen het natuurrecht.

Spreeker ontleedt de stellingen van Duguit en komt tot het besluit dat deze schrijver in feite toch teruggaat naar de leer van Thomas van Aquino.

In Duitschland zien wij Stammler, die evenals Duguit de noodzakelijkheid voelt om het metafysische stadium te verlaten. Hij is neokantiaan en maakt het onderscheid tusschen de materie die wisselend is en den vorm die altijd blijvend is.

Op grondslag van dit laatste element is wetenschap mogelijk en hij heeft dus getracht ons de studie van eene zuiver formeele wetenschap te geven.

Na enkele andere juristen der Duitsche school gaat spreker over naar Oostenrijk, waarvan Hans Kelsen de belangrijkste vertegenwoordiger is. Deze neemt als vertrekpunt eene hypothese en komt door een soort trappenbouw van de rechtstheorie tot buitengewoon belangwekkende besluiten. Doch ook deze theorie is niet volledig autonoom en staat buiten de werkelijkheid en het leven.

Spreeker komt zoo tot de Nederlandsche juristen en vooreerst wel aan professor Hugo Krabbe, hoogleraar te Leiden, het meest bekend door zijn boek over de leer der rechtsovereenheid, en die het ontstaan heeft gegeven aan twee uiteenlopende scholen van juristen. Hij zelf komt tot het besluit dat het rechtswetenschappelijke een primair gegeven is.

Professor Kranenburg, R. is de vertegenwoordiger van de psychologische school terwijl anderzijds Carp de logische school vertegenwoordigt. De strijd tusschen deze twee scholen voert ons volop naar het wetenschappelijk stadium.

Een meertalig tijdschrift is ontstaan: «Revue générale de la théorie du droit» waarin wij deze theorie meer en meer tot ontwikkeling zien komen op internationaal gebied; doch nergens zien wij ze zoo zuiver en zoo degelijk tot uiting komen als in Nederland.

Spreeker komt tot het besluit dat in de XVIIIe eeuw een Nederlander, Hugo Grotius, de stichter is van het internationaal recht en dat nu weer in de XXe eeuw het in Nederland is dat de algemeene rechtstheorie haar ontstaan vindt.

Deze voordracht werd met veel belangstelling gevolgd en na besprekingen werd het woord verleend aan confrater Louis Vermeylen.

Deze verdedigt de stelling dat de rechterlijke macht mag weigeren eene ongrondwettelijke wet toe te passen.

Hij scheidt de vroegere theoriën omtrent deze kwestie en de betwistingen die er rond ontstaan zijn.

In de laatste tijden is dit debat opnieuw geopend tengevolge de kritiek tegen het Staatsbeleid.

Professor Van den Bossche der Hoogeschool van Gent heropend het debat met zijne inleidende redevoering.

Spreeker onderzoekt de Franche theoriën die de Belgische grondwet hebben geïnspireerd en onze oude rechtsgebruiken die hier steeds van zwang zijn geweest en geeft er praktische voorbeelden en toepassingen van.

Wegens het late uur moet de bespreking van dit onderwerp naar eene volgende zitting verdaagd worden.

Er wordt nog kennis genomen door de vergadering van de debatten die hebben plaats gehad in de Kamer der volksvertegenwoordigers over de toestand der Handelsrechtbanken in het Vlaamsche land, en zeer inzonder hier te Antwerpen.

Waarna deze welgeslaagde zitting wordt gegeven.

VERGADERING VAN 11 MAART 1932

Pas in de eene vergadering voorbij, of de Conferentie belegt weer eene vergadering, die zooals naar gewoonte zeer talrijk wordt bijgewoond.

Er wordt aan de vergadering mededeeling gegeven van het programma van het aanstaande Rechtskundig kongres, en de leden worden aangezet allen dit kongres bij te wonen.

Daarna komt Mr H. J. Elias aan het woord. Deze confrater der Balie van Gent was zoo vriendelijk ons te vergaster met eene voordracht over: «Kerk en Staat in de Zuiderlijke Nederlanden bij het begin der moderne tijden». De studie der XVIIe eeuw werd volgens spreker tot nu toe te veel verwaarloosd, en nochtans is die eeuw de tijd der Godsdienst-oorlogen, en in feite de tijd der wording der moderne Staten. Alsdan ontstaat ook de strijd tusschen het Humanisme en de middeleeuwse opvattingen, die pas volledig zal opgelost worden in de XVIIIe eeuw. Hier te lande is die periode bijzonder van groot belang omdat dan tengevolge der scheuring de grenslijn ontstaat die wij tot heden nog steeds kennen.

Van het wetenschappelijk leven is er ons te weinig gekend, omdat tengevolge der censuur, de verschijning van tal van werken onmogelijk was. Wij zien hier o.a.: Lessius, Puteanus, Erasmus, Lipsius, enz. Spreker geeft de ontleding hunner werken, en wijst op de algemeene strekking.

Praktisch gesproken beleven wij rond dien tijd de Katholieke restauratie, maar alhoewel de wetgeving tegen de kelters ingevoerd door Karel Ve, en Filips IIe, volledig in voege blijft, zien wij slechts eene, en wel de laatste ter dood veroordeeling onder de Aartshertogen plaats grijpen in 1598. Vervolgelingen blijven in voege, maar zij zijn nu gericht tegen de heksen. Spreker geeft hierover zeer belangwekkende inlichtingen, en wijst er verder op dat er hier geen spraak was van Joden-vervolgelingen, omdat er hier geene Joden waren.

Tegenover de Kerk, en niettegenstaande hunnen zeer ver gedreven geloofs-ijver, streven de Aartshertogen ernaar zich meer onafhankelijk te maken van het Pausdom. Spreker schets' in het kort de strijd om de kerkelijke benoemingen, de invoering van het «Placet», enz. Ook in zake onderwijs, leggen de Aartshertogen de hand op de Universiteit van Leuven.

Kortom, alhoewel wij in deze periode geene groote konflikten ontwaren, — besluit de spreker, — vinden wij hier toch de kern van de latere strevingen.

Na de welverdiende gelukwensen, brengt de Voorzitter, Mr Franck, verslag uit over de stappen aangevend door het Bestuur om te komen tot de vervlaamsching der rolregeling, en als gevolg der daarop gehouden besprekingen beslist de vergadering dat op de dagorde der bijeenkomst van 15 April, de bespoediging der herkiezing der Handelsrechtbanken zal besproken worden.

Na enkele mededeelingen wordt de vergadering gegeven.

Rechterlijk leven

Bijzondere proef van beroepsbekwaamheid voor aanvragers van rechterlijke en notariële ambten in het Vlaamsch gedeelte des lands. (Wet van 10 April 1890 en koninklijk besluit van 1 Mei 1896). — Zitting van April 1932.

De zitting der jury zal geopend worden op Dinsdag 5 April aanstaande.

De aanvragen tot inschrijving worden ontvangen, van 12 tot en met 23 Maart, bij aangeteekenden brief gezonden aan den heer Minister van Justitie. Zij moeten vermelden, naam en voornamen der recipiendi, hunne geboorte- en woonplaats, alsmede de door hen verkregen diploma's.

RECHTERLIJKE ORDE

Is tot plaatsvervangend rechter in het vrede-Bij koninklijke besluiten van 11 Maart 1932: gerecht van het kanton Ledeborg benoemd, de heer Derijcke (R.), advocaat te Gent, ter vervanging van den heer Remouchamps, die als zoodanig aftreedt.

Is tot plaatsvervangend rechter in de rechtbank van koophandel te Aalst aangesteld, de heer De Vleeschauwer (C.), gewezen tabaksfabrikant te Aalst, ter vervanging en om het mandaat uit te doen van den heer Moens de Hase, die tot een ander ambt is beroepen.

Necrologie

STAFHOUDER Mr ALFRED DONNET

Enige maanden geleden vierden wij zijn vijftig-jarig jubileum samen met wijlen Mr Boon en Mr Ryckmans.

De ouderdom noch de vermoeienis schenen op hem vat te hebben. Het hoofd recht op zijn edele gestalte pleitte hij tot een paar dagen voor zijn heengaan.

Wegens zijne gekende rechtschapenheid in het uitoefenen zijner beroepspligten werd hij in 1922 door zijne confraters tot het ambt van stafhouder verheven. Noest werker en schrander jurist stelden hem op den voorrang der besten.

Aan onze confraters Mr Pierre en Mr Robert Donnet bieden wij onze welgemeende gevoelens van deelneming.

Mr FELIX MAES

Hij is gegaan in alle nederigheid en eenvoud zooals hij steeds geleefd heeft. Wars van alle uiterlijk vertoon, maar openhartig en rechtzinnig van karakter, had hij aan de Balie een aanzienlijke plaats ingenomen. Ingeschreven als advocaat kort voor den oorlog, verdwijnt hij in de volle kracht van 't leven, op het ogenblik dat de lange en taaie voorbereiding welke ons beroep eischt, haar volledig uitwissel moest krijgen. Eene pijnlijke en langdurige ziekte had hem in de laatste maanden van 't Gerechtschhof verward. Alle confraters vernamen met innig medeleven zijn te vroeg heengaan en deelen in de smart van de zijnen.

Uitgever: Drukk. «Mercurius»

Best.: R. Van Cauteren

Korte Ridderstraat, 22, Antwerpen. — Tel.: 200.95